

മുശകാലം വചന വീചിന്തനം

മുശകാലം ഒന്നാം ഞായർ

മത്താ 20,1-16

“ഞാൻ നല്ലവനായതുകൊണ്ട് നീ എന്തിന് അസൂയപ്പെടുന്നു?”
എന്നും അസൂയയുടെ കാരണം,
എന്റെ കുറവല്ല, മറിച്ച്, സഹോദരന്റെ നിറവാത്!”

“പിന്മുൻമാർ മുൻമുൻമാരും
മുൻമുൻമാർ
പിന്മുൻമാരുമാകും.”
(ക്രിസ്തുവിന്റെ
ദൈവശാസ്ത്രം
ജപകാരമാത്)

ഈ ഉപമയുടെ ആദ്യലക്ഷ്യം വ്യക്തമാണ്. എല്ലാവരെയും മുമ്പാകെ നിൽക്കുന്നവരുടെ നന്മയാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാദ്യം. ആദ്യം വന്നവരുടെ പ്രവൃത്തികളെ മുമ്പാകെ കൊടുക്കാതിരുന്നതിനാലാണ് അവർ പരാതിപ്പെടുന്നത്. മുന്നിരിക്കുന്നവരുടെ ജോലിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല കൂലി നൽകുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ നന്മ എടുത്തുകൊടുക്കുകയാണ് ഈ ഉപമയുടെ ലക്ഷ്യം.

ആദ്യം വന്നവർ പിന്നീട് വന്നവരെക്കാൾ കൂടുതലായി ഒന്നു സ്വീകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ, സഭാസമൂഹത്തിൽ ആരംഭകാലത്തു പ്രവർത്തിച്ചവർക്കും കൂടുതലായി ഒന്നു പ്രതീക്ഷ കാണില്ല. ഇപ്പോൾ മുമ്പാകെ പിന്നാലെയും എന്ന കാര്യം ശിഷ്യർ ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. 19.30-ാം വാക്യത്തിലെ “പലരും” എന്ന വാക്യഭാഗം 16-ാം വാക്യത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നില്ല എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

1-7 സ്വർഗരാജ്യം, തന്റെ മുന്നിരിക്കുന്നവർക്കു ജോലിക്കാരെ വിളിക്കാൻ അതിരാവിലെ പുറപ്പെട്ട വീട്ടുമണ്ണെണ്ണ സഭ്യരും. ദിവസം ഒരു ദനം വീതം വേതനം നൽകാമെന്ന കരാറിൽ അവർ അവരെ മുന്നിരിക്കുന്നവർക്കു അയച്ചു. മൂന്നാം മണിക്കൂറിൽ അവർ പുറത്തേക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ ചിലർ ചന്തസ്ഥലത്ത് അലസരായി നിൽക്കുന്നതുകണ്ട് അവരോടു പറഞ്ഞു: നിങ്ങളും മുന്നിരിക്കുന്നവർക്കു ചെല്ലുവിൻ; ന്യായമായ വേതനം നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ തരാം. അവരും മുന്നിരിക്കുന്നവർക്കു പോയി. ആറാം മണിക്കൂറിലും ഒമ്പതാം മണിക്കൂറിലും പുറത്തേക്കിറങ്ങിയപ്പോഴും അവർ ഇതുപോലെതന്നെ ചെയ്തു. ഏകദേശം പതിനൊന്നാം മണിക്കൂറിൽ അവർ പുറത്തേക്കിറങ്ങിയപ്പോഴും അവിടെ ചിലർ നിൽക്കുന്നതുകണ്ട് അവരോടു ചോദിച്ചു: നിങ്ങൾ ദിവസം മുഴുവൻ അലസരായി നിൽക്കുന്നതെന്ത്? ഞങ്ങളെ ആരും വേലയ്ക്കു വിളിക്കാത്തതുകൊണ്ട് എന്ന് അവർ മറുപടി നൽകി. അവൻ പറഞ്ഞു: നിങ്ങളും മുന്നിരിക്കുന്നവർക്കു ചെല്ലുവിൻ.

മത്തായിയുടെ സ്വന്തമായ ഈ ഉപമയും “മുമ്പാകെ പിന്നാൽ” സങ്കല്പം മുമ്പിൽ കണ്ടുകൊണ്ടുള്ളതാണ്. ഇവിടെ ശിഷ്യർക്കു ലഭിക്കുന്ന 100 മടങ്ങു പ്രതിഫലത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി (19.27-30) ഒരേ പ്രതിഫലമാണ് വേലക്കാർക്കു ലഭിക്കുന്നത്. നല്ല പിതാവിന്റെ ഉപമയ്ക്കു (ലൂക്കാ 15.11-32) തുല്യമാണ് ‘നല്ല തോട്ടവൃട്ടമയുടെ ഉപമ’ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഈ ഉപമയും. ഈശോയുടെ കാലത്ത് പലസ്തീനയിൽ ധാരാളം മുന്നിരിക്കുന്നവർ ഉണ്ടായിരുന്നു. പാലസ്തീനയിൽ ജോലിസമയം സൂര്യോദയംമുതൽ സൂര്യസ്തമയം വരെയാണ് (അന്നത്തെ 1 മണിമുതൽ 12 മണി വരെ അഥവാ, ഇന്നത്തെ രാവിലെ 6 മുതൽ വൈകുന്നേരം 6 വരെ). ഭൂതന്മാരെ അയ

മുശകാലം / ഒന്നാം ഞായർ / മത്താ 20,1-16

“സ്നേഹിതാ, ഞാൻ നിന്നോട് ഒരനീതിയും ചെയ്യുന്നില്ല...”
 അനീതിപ്രവർത്തിക്കാരായ ജോർജ്ജ് ഞാൻ കലഹിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ അനീതി പ്രവർത്തിക്കുന്നു!

യ്ക്കാതെ തോട്ടവൃക്ഷമെന്നെയാണ് വേലക്കാരെ വിളിക്കുന്നത്. അക്കാലത്ത് ഒരു വേലക്കൂലി യഹൂദരുടെ അര ഷെക്കലിനു തുല്യമായ, റോമക്കാരുടെ ഒരു ദെനാഖ നാണയമായിരുന്നു. വിളവെടുപ്പുകാലമായതിനാലാവാം, മഴക്കാലമായിനാലാവാം, കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം വേലക്കാരെ വിളിച്ചു ജോലി തീർക്കാൻ അയാൾ ശ്രമിക്കുന്നത്. ആദ്യം വിളിക്കപ്പെടുന്നവർക്ക് ഒരു ദൈനാന്ദനം വൈകി വിളിക്കപ്പെട്ടവർക്ക് ന്യായമായ കൂലിയുമാണ് അയാൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നത്. അന്നു തൊഴിലില്ലായ രൂക്ഷമായിരുന്നെന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ന്യായമായ കൂലി മണിക്കൂർ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കൂലിയായി തോന്നിയേക്കാം. ഉദാഹരണമായ ആ തോട്ടവൃക്ഷമ ന്യായമായ കൂലിയായി കൊടുക്കുന്നത്, ഒരു കുടുംബത്തിന് ഒരു ദിവസത്തേക്ക് ആവശ്യമായ കൂലിയാണെന്ന്, തുടർന്നുവരുന്ന വിവരണത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. സ്വന്തസ്വത്ത് തോട്ടവൃക്ഷമയ്ക്കു യുക്തമായി തോന്നുന്ന രീതിയിൽ ചിലവഴിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നും ഈ ഉപമ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

8-10 വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ കാര്യസ്ഥനോടു പറഞ്ഞു: ജോലിക്കാരെ വിളിച്ച് അവസാനം വന്നവർക്കു തുടങ്ങി ആദ്യം വന്നവർക്കുവരെ കൂലി കൊടുക്കുക. പ്രതിനോന്നാമ മണിക്കൂറിൽ വന്നവർക്ക് ഓരോ ദനാഖ ലഭിച്ചു. തങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ ലഭിക്കുമെന്ന് ആദ്യം വന്നവർ വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ, അവർക്കും ഓരോ ദനാഖ തന്നെ കിട്ടി.

ജോലി തീർന്നശേഷമാണു വേലക്കാർക്കു കൂലി കൊടുക്കുന്നത്. വേലക്കാർക്ക് അതാതു ദിവസം കൂലി കൊടുക്കണമെന്ന നിയമമാണ് പലസ്തീനയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത് (നിയ 24.15= വേലക്കാരന്റെ കൂലി അന്നന്നു സൂര്യാസ്തമയത്തിനു മുമ്പു കൊടുക്കണം. കാരണം, അവർ ദരിദ്രനും അതിനായി കാത്തിരിക്കുന്നവനുമാണ്. ലേവ്യ 19.13= വേലക്കാരനു വേതനം നൽകാൻ പിറ്റേന്നു രാവിലെവരെ കാത്തിരിക്കരുത്; തോബി 4.14= വേലക്കാരന്റെ കൂലി പിറ്റേ ദിവസത്തേക്കു നീട്ടിവയ്ക്കരുത്; അതാതു ദിവസംതന്നെ കൊടുത്തു തീർക്കുക). വൈകുന്നേരം തോട്ടവൃക്ഷമയല്ല, കാര്യസ്ഥനാണ് കൂലി കൊടുത്തുതുടങ്ങുന്നത്. അവസാനം വന്നവർക്ക് കൂലിയായി ഒരു ദൈനാന്ദനം കൊടുക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ, തങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ ലഭിക്കുമെന്നാണ് ആദ്യം വന്നവർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, അങ്ങനെ ലഭിക്കുന്നില്ല.

11-12 അതു വാങ്ങുമ്പോൾ അവർ വീട്ടുമസ്ഥനെതിരേ പിറുപിറുത്തു, അവസാനം വന്ന ഇവർ ഒരു മണിക്കൂറേ ജോലി ചെയ്തുള്ളൂ; എന്നിട്ടും പകലിന്റെ അധാനവും ചൂടും സഹിച്ച ഞങ്ങളോട് അവരെ നീ തുല്യരാക്കിയല്ലോ.

അവരുടെ പ്രതികരണം തോട്ടവൃക്ഷമയ്ക്കെതിരെ പിറുപിറുക്കുക എന്നതാണ്. ആദ്യ മാദ്യം വന്നവർ തങ്ങളുടെ ജോലിയെ ഏറ്റവും അവസാനം വന്നവരുടേതുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് പിറുപിറുക്കുന്നത്. മരുഭൂമിയിൽനിന്നു വരുന്ന ഉഷ്ണക്കാറ്റു സഹിച്ച് (ജോബ് 27.21; ജനെ 18.11) പകൽ മുഴുവൻ പണിയെടുത്തവരുടെ പരിഭവനം ന്യായമായി തോന്നിയേക്കാം.

13-14 അവൻ അവരിലൊരുവനോട് ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു: സ്നേഹിതാ, ഞാൻ നിന്നോട് ഒരനീതിയും ചെയ്യുന്നില്ല. ഒരു ദനാഖയ്ക്കല്ലേ നീ എന്നോടു സമ്മതിച്ചിരുന്നത്? നിനക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോയ്ക്കൊള്ളുക. അവസാനം വന്ന ഇവനും നിനക്കു നൽകിയതുപോലെതന്നെ കൊടുക്കാനാണ് എനിക്കിഷ്ടം. എന്റെ വസ്തുവകകൾകൊണ്ട് എനിക്കിഷ്ടമുള്ളതു ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നോ? ഞാൻ നല്ലവനായതുകൊണ്ട് നീ എന്തിന് അസൂയപ്പെടുന്നു?

അവസാനം, തോട്ടവൃക്ഷമ രംഗത്തു വന്ന് തന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ ന്യായീകരിക്കുന്നു. അപരിചിതനെ 'സുഹൃത്തേ,' എന്നു വിളിച്ച്, തന്റെ നിലപാട് അയാൾ വിശദീകരിക്കുന്നു.

മൂലകാലം / ഒന്നാം തൊഴുത്ത് / മാതാ 20,1-16

“നിങ്ങൾ ദിവസം മുഴുവൻ ഭാരസരായി നിൽക്കുന്നതെന്ത്? സ്വർഗ്ഗരാജ്യം സ്വതന്ത്രമാക്കാൻ വലിയ നന്മ ഭാരസത ഭരകറ്റുക എന്നുള്ളതാണ്!

ആദ്യം വന്നവർക്കു പറഞ്ഞാത്ത കുലി (ഒരു ദെനാറാ) കൊടുക്കുന്നതിനാൽ തൊഴിൽ നിയമം ലംഘിച്ചിട്ടില്ല. അവസാനം വന്നവർക്കും അത്രയും തന്നെ കൊടുത്തെങ്കിൽ, അവരുടെ കുടുംബത്തിന്റെ ഉപജീവനത്തിനാവശ്യമായതു കൊടുത്തെങ്കിൽ, അത് അയാളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. നന്മ ചെയ്യുന്നവരോട് അസൂയപ്പെടരുത് എന്ന ധ്വനിയും അവിടെ കാണാം.

1 -ാം വാക്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, ഇതു ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപമയാണ്. ദൈവമാണ് തോട്ടവൃക്ഷ (ഏസ 5.1...). രക്ഷാചരിത്രം പാരമ്യത്തിലെത്തുന്നതു കാര്യസ്ഥനായ ഈശോയിലൂടെയാണ്. ദൈവം നമുക്കു നൽകുന്നത് ദാനമാണ്, അവകാശപ്പെട്ട പ്രതിഫലമല്ല. പൗലോസ് റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിലൂടെ സമർത്ഥിക്കുന്നതുപോലെ, ദൈവത്തിലുള്ള വിസ്വാസമാണ് അഥവാ, ദൈവത്തിന്റെ നന്മയാണ്, പ്രവൃത്തിയല്ല മനുഷ്യരെ നീതീകരിക്കുന്നത്.

16 ഇപ്രകാരം, പിമ്പൻമാർ മുമ്പൻമാരും മുമ്പൻമാർ പിമ്പൻമാരുമാകും.

രക്ഷാചരിത്രത്തിലെ ആദ്യത്തേവർ ഇസ്രായേൽക്കാരും, അവസാനത്തേവർ ശിഷ്യരുമാണ്. എന്നാൽ, രക്ഷാനന്മ ആദ്യം അനുഭവപ്പെടുന്നത് ശിഷ്യർക്കും, പിന്നീട് അനുഭവപ്പെടുന്നത് ഇസ്രായേൽക്കാർക്കുമാണ്.

കടപ്പാട്: റവ.ഡോ.തോമസ് കയ്യാലപറമ്പിൽ
 “സുവിശേഷ വ്യഖാനം: മത്തായി”

മുക്താലം / നന്നാ തായർ / മത്താ 20,1-16